

togo Kněsa wotkublasch. Woni nedeje jim fchu wolu dasch, daniž k jich nerodnosczam a šoscjam mēzjasch, tež niz je sagronisch; ale je wele wězhy schtrofowasch, a k tomu rano ten sachopenk huzhnišch (Sir. 30, 1—13). Starejšche deje swoje žišchi pač teke wotkublasch we roshuzowaņu togo Kněsa, woni deje je k modleņu, do schule a k schom dobrem žaržasch, a je žesto togo dopomněsch, zož Bogu we tom š. dupeņu šu slubili, a je napominasch, aby jo žaržali. Wošebne pač deje woni jim s jadnym dobrym exemplom předkhyšch, a je psches žedne grěschne słowa a statki nepogorschowasch (Matth. 18, 6. 7).

O Bog,

Daj pscheze gronišch tač,
 Až mogu hobstasch fchuži,
 Daj, až žgan nehujžo
 Eke słowo do tych luži;
 A gaž we amšche mě
 Sse gronišch pschišlušča,
 Ga słowam ducha daj,
 A mož pscheč poroka.

Kšesćizijaniške starejšche deje tež wošebne ša swoje žišchi Boga pilne pschobysch.

To žyňascho ta Kananejška ženiška, wona pschobascho Jesuša ša swoju žowku tač, ako šama ša še; pscheto wona račnu k ňomu: „Smil še nademnu, moja žowka jo wot žarta šle hobšejžona.“ Wona negroni: „Smil še nad mojeju žowku; ale wona žejo: „Smil še nademnu!“ Wona žaržy togodla tu žaloscž swojogo golescha ša swoju hejgen žaloscž; a tež jeje strowe zo wona žaržasch ša swojo strowe. Tač deje tež kšesćizijaniške starejšche Boga pschobysch ša